

на макрорівні структури виробництва; з) розробка організаційно-економічних заходів[12].

Державна аграрна політика є комплексним явищем, що обґрунтовано пропонується виділити в окремий напрямок національної політики держави, а не трактувати її тільки як складник політики економічної. Необхідність в окремій, специфічній аграрній політиці пояснюється природними й економічними особливостями сільськогосподарського виробництва й особливим характером продовольства як товару з точки зору виробників і споживачів. Аграрна політика є пріоритетним складником національної політики держави, що формується в тісному взаємозв'язку з іншими її складниками – політикою економічною, промисловою, соціальною, податковою тощо, оскільки виступає гарантом продовольчої безпеки країни. Також вірним є й те, що сутність сучасної аграрної політики держави має полягати не тільки у зміцненні аграрного виробництва, забезпеченні розширеного відтворення продукції рослинництва й тваринництва, а й у проведенні широкої системи соціальних заходів на селі що додатково підкреслює комплексний характер розглядуваного явища.

Бібліографічні посилання:

1. Білінська О.В. Правові засади державної аграрної політики України. Харків. 2018. С. 12.
2. Великий енциклопедичний юридичний словник. Київ. «Юридична думка», 2017. С. 652.
3. Енциклопедія сучасної України. Київ. 2017. –С. 153.
4. Новичков В.И. Аграрная политика: Москва., 2012. С. 14.
5. Аграрная политика . А.П. Зинченко, В.И. Назаренко, В.В. Шайкин. и др.; Москва.,*Колосс*, 2014. С. 75.
6. Саблук П.Т. Основні напрями стратегії розвитку АПК України . 2014. Вип.12. С. 5.
7. Словник з аграрного права . В.П. Жушман, О.О. Погрібний, В.Ю. Уркевич. Харків., Право, 2018. С. 8.
8. Відом. Верхов. Ради України. 2006. Вип.1. Ст. 17
9. Статівка А.М. Аграрне право та законодавство України: теоретичні проблеми . Харків., 2010. С. 25.
10. Скидан О. Законодавче забезпечення аграрної політики в Україні: проблемні питання . Право України. 2016. Вид. 4. С. 55.
11. Гуревський В.К. Державне регулювання сільського господарства Київ., Істина, 2017. С. 148.

**Засоба Олександра Вячеславівна
Ряснов Євген Сергійович**
здобувачі вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Іванова Марина Іллівна

д.е.н., доцент кафедри цивільно-правових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

НЕОБХІДНІСТЬ УНІФІКАЦІЇ НОРМ МІЖНАРОДНОГО ПРИВАТНОГО ПРАВА

Різні національні правові системи далеко не однозначні в регулюванні однотипних питань. У зв'язку з цим, із метою усунення складностей, пов'язаних із розбіжністю в регламентації аналогічних ситуацій, і спрощення міжнародно-правових відносин, прийнято, в міру можливості, усувати суперечності в різних правових положеннях шляхом їхньої уніфікації. Під такою уніфікацією розуміється «створення за допомогою міжнародних договорів однакових норм, що підлягають сприйняттю правом держав і таким чином забезпечують

подолання розбіжностей у регулюванні міжнародних зв'язків» [1, с.76].

У цьому плані, уніфікація міжнародних і національних правових норм – це сфера міжнародного приватного права. Уніфікація права – це створення однакових, тобто уніфікованих норм у внутрішньому праві різних держав. Оскільки право входить в область внутрішньої виняткової юрисдикції держави і не існує над національного законодавчого органа, що приймає юридично обов'язкові акти для внутрішнього права держав, то єдиним способом створення уніфікованих норм є співробітництво держав. Звідси, уніфікація права означає 21 співробітництво держав, спрямоване на створення, зміну або припинення однакових (уніфікованих) правових норм у внутрішньому праві визначеного кола держав [2].

Розроблення єдиних правових норм дає змогу після ухвалення їх заінтересованими державами-членами замінити різні положення національного права і тим самим усунути необхідність використання колізійно-правового методу. Ці однакові норми у зарубіжній та вітчизняній літературі дістали назву «уніфіковані», а процес їх вироблення – уніфікація законодавства. Уніфікація з одного боку являє собою вироблення загальних приписів з тих чи інших подібних проблем соціального розвитку, а з іншого – грамотну техніко-формалізовану обробку вже прийнятих уніфікованих положень. Ефективність закону безпосередньо залежить від рівня уніфікації, яка, у свою чергу, забезпечує його чіткість, суворість і логічність. Зростаючий інтерес до уніфікації пояснюється багатьма причинами: уніфіковані правові норми як міжнародного, так і національного права у даний час найбільш динамічно розвиваються; у рамках міжнародних організацій йде активна робота з розробки значної кількості нових уніфікованих документів; останнім часом виникли й набули поширення нові форми уніфікації, які потребують дослідження; все більше помітне прагнення від зближення норм, що стосуються окремих видів відносин, перейти до уніфікації масивних комплексів галузей і інститутів [4, с. 22].

Аналіз теоретичних досліджень різних авторів дозволяє нам сформулювати такий висновок: в даний час існує два способи уніфікації, які умовно можна назвати прямими і непрямими. При цьому під прямим способом уніфікації розуміється створення однакових правових норм за допомогою укладення міжнародного договору, а непрямий спосіб уніфікації полягає в розробці та прийнятті міжнародними організаціями типових законів (або інших нормативних актів). Уніфіковані норми міжнародних договорів є особливими, оскільки вони повинні впливати у внутрішньоправовій сфері на регулювання відносин суб'єктів права. Водночас, як частина уніфікованого міжнародного договору, вони регулюють і відносини між його учасниками – взаємний обов'язок забезпечити чи створити правовий режим для дії договірних норм у національній правовій системі [3, с. 104].

Процес уніфікації відіграє одну з головних ролей в міжнародному приватному праві, а саме: – з цим процесом створюється єдине регулювання цивільних та інших відносин з іноземним елементом, приймаються до уваги особливості міжнародних економічних зв'язків, які є суттєвими але не завжди можуть бути враховані в нормах національного законодавства; – у процесі

уніфікації враховуються інтереси учасників відносин і виробляється загальноприйняте рішення яке є обов'язковим для всіх суб'єктів міжнародного приватного права; У співпраці з удосконалення норм міжнародного приватного права беруть участь міжнародні організації, кількість яких налічують сьогодні понад двадцять п'ять. Найактивнішими з них є: Гаазька конференція з міжнародного приватного права, Міжнародний інститут уніфікації приватного права (УНІДРУА), Комісія ООН з права міжнародної торгівлі (ЮНСІТРАЛ), Конференція ООН з торгівлі та розвитку (ІОНКТАД), Міжнародна морська організація (ІМО), Міжнародна організація цивільної авіації (ІКАО). Основна мета їхньої діяльності – уніфікація норм права. Цей процес може відбуватися або в межах міжнародної організації, або під її егідою [1, с. 81].

Результатом діяльності цих організацій стали такі акти: Гаазька угода про міжнародне депонування промислових зразків, Угода про торговельні аспекти прав інтелектуальної власності та ін. Розширення міжнародного співробітництва потребує гармонізації законодавства для вироблення єдиного підходу до регулювання приватноправових відносин з іноземним елементом. Уніфікація норм міжнародного права є необхідною для створення єдиної системи регулювання прав на міжнародному рівні без необхідності використання колізійного методу, відсилання до різних правових систем, що не завжди позитивно відзначається на охороні прав суб'єктів і загальному регулюванню правовідносин.

Бібліографічні посилання

1. Міжнародне приватне право. Загальна частина: підручник / за ред. А.С. Довгерта і В.І. Кисіля. – К.: Алерта, 2012. – 376 с.
2. Попко В.В. Уніфікація міжнародного приватного права в рамках Всесвітньої Організації Інтелектуальної Власності // Актуальні проблеми міжнародних відносин. Випуск 49, частина II. – К.: Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2016. – С. 112-115.
3. Фединяк Г.С., Фединяк Л.С. Міжнародне приватне право: навч. посіб. – 2-е вид., допов. – К., ЮрінкомІнтер, 2017. – 416 с 23
4. Ященко К.В. Гармонізація податкового законодавства України з законодавством Європейських Співтовариств про непряме оподаткування: Автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07 / Київський національний економічний ун-т. – К., 2017. – 180 с. – С. 22.

Зінченко Ілля Вікторович

здобувач вищої освіти

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник: Карпенко Роман Валерійович

викладач кафедри цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ОРГАНІЧНОГО ВИРОБНИЦТВА

Розвиток органічного виробництва є досить актуальним на сьогодні через низку явних екологічних, економічних та соціальних переваг, щопричому цій сфері діяльності. Інтенсифікація сільського господарства, яка останнім часом відбувається в усьому світі, має негативний вплив не лише на навколишнє середовище, але і виснажує природні ресурси, без яких ведення агровиробництва не можливе. Також органічне сільське господарство